

[Inger Stilling Pedersen]

gøremål, fordi man får sygdom, nogle handicappede eller ældre i familien, som man gerne delvis vil tage sig af.

De samtaler, jeg har haft ikke mindst med yngre kvinder, går alle sammen ud på, at de meget gerne vil blive på arbejdsmarkedet. Det er der ingen tvivl om, men de vil også gerne have mere tid til deres familier og deres hjem. Hvis vi kunne komme så langt, at vi kunne lægge nogle af fordommene væk og prøve på at se på, at vi måske godt kunne løse nogle af problemerne ved at finde en lidt anden fordeling, var det godt.

Jeg ved, selv om jeg ikke selv sidder i Arbejdsmarkedsudvalget, at vores ordfører vil gå positivt ind på at være med til at drøfte forslaget og drøfte de problemer, der er. Men vi vil da også være helt enige med arbejdsministeren i, at det også er vigtigt, at vi giver det, vi har sat i gang, en mulighed. Men jeg kan ikke se, at det hindrer, at vi også ser på SF's forslag og ser på, hvad der egentlig ligger i det. Vi tilsiger også en positiv udvalgsbehandling.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal takke ordførerne for partierne og arbejdsministeren for sympatien for forslaget. Så skal jeg ikke mindst takke fru Inger Stilling Pedersen for den sidste bemærkning, nemlig at selv om vi har andre ting i gang, som vi afventer evaluering af – jeg kan nu ikke forstå, at vi afventer så megen evaluering, for, som det allerede er sagt, blev de forsøgsuddannelser sat i gang for nogle år siden – så er jeg fuldstændig enig med fru Inger Stilling Pedersen i, at man ikke behøver at vente så længe, at man ikke kan arbejde videre med dette forslag. Det er det ene, jeg gerne vil sige.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at jeg takker arbejdsministeren, fordi han konstaterer vores flid i SF. Det var jo venligt. Tak for det.

Så vil jeg godt sige til arbejdsministeren, når arbejdsministeren mener, at vi lægger for lidt vægt på det erhvervsrettede i dette forslag, at det har ikke været hensigten. Hensigten er naturligtvis, at det skal laves på nogle områder, hvor der i lokalområderne er mulighed for et arbejde bagefter. Det er jo det, som flere har været inde på, også fru Inger Stilling Pedersen her til sidst; det handler om for mange af disse aldersgrupper, at de vil have arbejde. Det er ikke så meget uddannelse, de vil have, men de vil

godt have nogen uddannelse, hvis bare det sikrer dem et arbejde bagefter.

Jeg skal ikke undlade at sige, at der ikke er tale om, at vi tvinger nogen på uddannelse. Det, vi gør, er, at vi forsøger at lave nogle tilbud på uddannelsesområdet for de arbejdsløse kvinder.

Forslaget er formuleret meget blødt, fordi vi så under behandlingen af det kunne tage andre ting ind, herunder bl.a. om der skulle lidt mere erhvervsretning i. Det er såmænd ikke noget problem.

Det var det ene argument imod, arbejdsministeren havde.

Det andet var, at vi er for tidligt ude. Tja, det er vi jo som regel i SF, men det er jo også en pådrivende rolle at spille, og det har vi ikke spor imod at vi gør. De forsøgsuddannelser, der blev lavet i 1987, kom også meget på initiativ fra i hvert fald til venstre i salen.

Vi havde store diskussioner i 1985 og 1986, og i 1987 blev det så besluttet at sætte disse her projekter i gang. Jeg kan altså ikke helt forstå, at etårige forløb, som er blevet sat i gang i 1987 – etårige forløb sat i gang i 1987, jeg tillader mig at gentage det – i 1991 ikke er så vidt, at de kan evalueres, så at vi kan begynde at gøre uddannelsen permanent. Det kan jeg ikke forstå. Hvis vi tæller årstal, så kan enhver jo høre, at der er et eller andet her, der knirker.

Lad nu det ligge, for jeg vil meget gerne vise min sympati over for den udbredte sympati, jeg har fået fra partierne i denne sag, men jeg kan ikke forstå, at vi ikke kan komme i gang med det.

Fru Lone Dybkjær startede sin tale med at sige, at det var uanstændigt, at man ikke kunne afvente en evaluering. Nu vil jeg lige gentage, at de forsøgsuddannelser altså blev iværksat i 1987 og det er etårige uddannelsesforløb. Jeg gik da stærkt ud fra, at de stod på hylderneovre hos arbejdsministeren eller hos undervisningsministeren, så vi lige kunne tage dem ned og kigge på, hvad der var det bedste af det. Så er det absolut ikke uanstændigt at komme med et forslag.

Og selv om det måske er for tidligt at komme med et forslag, hvad flere af ordførerne har været inde på, bl.a. fru Lone Dybkjær, så mener jeg da, det kan inspirere til det videre arbejde, til at vi kommer i gang med det. Der er da ikke nogen andre, der har taget op, at vi skulle i gang